

alvorligt lægge dem paa Hjerte at følge Sandhed og derhos erindre dem om, at de kunne vente at blive tagne i Ed under den paafølgende Hovedforhandling.

De afhøres hver for sig, og har Dommeren at drage Omhu for, at ingen Meddelelser finde Sted mellem dem indbyrdes eller mellem dem og den Sigtede. Afhørelsen skal saavidt müllygt skee saaledes, at Vidnet forankediges til at udtale sig sammenhængende over de Punkter, med Hensyn til hvilke dets Forklaring ættes, og derefter, naar dertil findes Anledning, tilspørger sig, for at fuldstændiggjøre Forklaringen eller hæve det Utydelige, Ubestemte eller Modsigende i samme.

§ 82.

Er flere Vidners Forklaringer indbyrdes afvigende, kunne Uoverensstemmelserne foreholdes Vidnerne og disse efter Omstændighederne stilles imod hinanden, med Opfordring til nærmere at erklære sig over det Afvigende i deres Udsagn.

Dog bor saadant kun skee forsaavidt det skjønes nødvendigt til Opnaaelsen af Retsmedet med Forundersøgelsen (§ 56.)

§ 83.

Vægrer et Vidne sig ved at afgive Forklaring eller ved at besvare et Spørgsmaal, fordi det ikke anseer sig pligtigt dertil, afgjøres dette ved Dommerens Kjendelse. Er den Paagjældende utilfreds med Kjendelsen, kan han inden 24 Timer efter at den er ham meddelt, indanfe den for Landsøverretten, der, efter at have hørt vedkommende Overklager, uopholdeligt og endeligt paa kjender Sagen. Antages han ogsaa af Overretten pligtigt til at afgive Forklaring eller besvare Spørgsmaalet, men fremdeles vægrer sig derved, straffes han med Bøder indtil 20 Rd. eller simpelt Fængsel indtil 14 Dage. Indkaldes derefter Vidnet til et nyt Forhør og vedbliver sin Vægning, bliver Straffen at idomme med sammes høieste Grad, og gjentages Nægtelsen oftere, kunne begge de nævnte Straffe idømmes i Forening. Paa samme Maade ansees det Vidne, der ellers maatte vægre sig ved at afgive Forklaring eller besvare et det forelagt Spørgsmaal.

§ 84.

Ligesom den Sigtede strax skal gjøres be kjendt med alle de Bevisligheder mod ham, som i Genhold til § 80 ere fremlagte, saaledes har han ogsaa Ret til at overbære Vidneforhøret, medmindre Dommeren paa Grund af særegne Forhold undtagelsesvis maatte finde det utilstedeligt, hvorm i saa Tilfælde Bemærkning med Angivelse af Grunden til den trufne Bestemmelse skal tilføres Protokollen. Har den Sigtede været fjernet under Afgivelsen af en Vidneforklaring, skal denne oplæses for ham, naar han atter er fremstillet.

§ 85.

Vidner blive i Reglen ikke at edfæste under Forundersøgelsen; dog kan dette skee, naar der er Grund til at antage, at et Vidne formedelst Sygdom, forestaaende Bortreise eller andre gyldige Forhindringer ikke vil kunne møde under Hovedforhandlingen. Vidnet tages da først i Ed, efter at dets Forklaring er modtaget og tilført Protokollen, og skal der, forinden Edsfæstelsen, bestilles Sigtede en Forsvarer, med hvem han kan raadsøre sig, med mindre det kan befrygtes, at Vidnet paa Grund af den derved foranledigede Udsættelse ikke vil kunne aflægge Eden. Er en Forsvarer bestillet, kan han inden Edsfæstelsen finde Sted fremsætte yderligere Spørgsmaal til Vidnet og fremkomme med saadanne Oplysninger, som kunne antages at være til den Sigtedes Favn. Eden, der først bliver at aflægge efter forindgaaende yderligere Formaning af Dommeren og Advarsel mod Mened, gaar ud paa, at den afgivne Forklaring i Et og Alt er overensstemmende med Sandheden og at Vidnet ikke har fortiet Noget.

§ 86.

Dommeren bor, saavel efter Fremlæggelsen af de i § 80 ommeldte Bevisligheder, som efter Afhøringen af hvert enkelt Vidne, spørge den Sigtede, om han har Noget at bemærke, ligesom han ogsaa kan rette bestemte Spørgsmaal til ham om Omstændigheder, som maae antages at være ham bekjendte; men forinden den Sigtede besvarer noget saadant Spørgsmaal, skal Dommeren gjøre ham opmærksom paa, at han ikke